

vil ikke blot enhver Detailhandler eller Høker, men ogsaa enhver, der driver Handel med Penge eller Værdipapirer, ubetinget omfattes af Udkastets Bestemmelser om „Handlende“ i § 4. Det bemærkes i denne Forbindelse, at det iøvrigt for Anvendelsen af Reglerne i § 4, 2det Stykke er ligegyldigt, om Virksomhedens Udøvelse kræver særlig Adkomst eller ej. Heller ikke fordres det, at den af Paragrafen omfattede Virksomhed skal være den Paagældendes eneste Næringsvej eller blot hans Hovednæringsvej. Allerede af denne Grund vilde det være betænkeligt at følge den danske Handelsstands Fællesrepræsentation i dens Ønske om en Regel, hvorefter „Alle Køb mellem Handlende formodes at angaa deres Forretninger, forsaavidt det modsatte ikke fremgaar af Købet“.

Af Formuleringen i Udkastets § 4 2det Stykke (jfr. Ordet „herved“) fremgaar det, at Bestemmelsen af Begrebet „Handlende“, hvor det iøvrigt forekommer i Udkastet (§ 39 og 48) maa ske efter en selvstændig Bedømmelse og uden Hensyn til Regelen i § 4 (anderledes efter det svenske Udkast § 4, 2°, hvilken Forskel er begrundet i, at der efter svensk Ret kan opstilles et for hele Lovgivningsomraadet fælles Begreb om „Handlende“). Ligesaa klart er det, at Begrebet „Forretning“ i § 9 er uden direkte Forbindelse med Bestemmelsen i § 4.

Med Hensyn til Forskellighederne mellem det danske og det norske Udkast bemærkes, at naar det norske Udkast medtager Bjærgværksdrift er dette naturligvis begrundet i Forhold, som ikke gør sig gældende for Danmarks Vedkommende undtagen maaske med Hensyn til Færøerne, hvorom Kommissionen dog af Mangel paa tilstrækkeligt Kendskab til Forholdene dér ikke har villet træffe nogen Bestemmelse. At Forsikringsvirksomhed ikke er medtaget i det norske Udkast vil næppe frembyde nogen følelig praktisk Ulempe, al den Stund et Forsikringssselskabs Indkøb af udenlandske

Værdipapirer til Kapitalanbringelse vanskelig vil forekomme. Heller ikke det norske Udkasts Medtagelse af enhver egentlig Handelsvirksomhed uden Hensyn til Bedriftens ringe Omfang vil medføre Ulempe, idet det vel er utænkeligt, at den Art ringe Handel, som det danske Udkast undtager, vil foregaa gennem Køb eller Salg, som afsluttes med Personer i andre Lande. Endelig falder Betegnelsen „Tyende“ i det norske Udkast sammen med, hvad der i det danske Udkast betegnes mere specielt som „Hustyende“.

Hvad angaar Forholdet mellem det danske og det svenske Udkast, maa en Sammenligning her ske gennem en Undersøgelse af den svenske Lovgivnings Bestemmelser om Bogføringspligten, hvorom Hovedlovbudet vedblivende er K. F. ang. handelsböcker och handelsräkningar d. 4. Maj 1855. Det vil heraf fremgaa, at Forskelligheder af nogen Betydning alene foreligge paa følgende Punkter: 1) Udenfor Begrebet efter det svenske Udkasts Bestemmelse falder Haandværk, naar det ikke drives med Varesalg (Salg in genere) for Øje, men væsentlig som Bestillingsforretning. 2) Dernæst medtages af Transportvirksomhederne kun Rederi, medens Transportnæring til Lands er undtagen (jfr. dog herved straks nedenfor under 3). Paa den anden Side medtages dels 3) ethvert „enkelt bolag“ (hvorved forstaas Interessentskaber, der ikke drive Handelsvirksomhed), naar det bliver optaget i Firmaregistret, ethvert Aktieselskab uden Hensyn til Virksomhedens Art og Sammenslutninger („föreningar“) til Fremme af Medlemmernes økonomiske Interesser, dels endelig 4) Bedrifterne i det Smaa, naar dertil benyttes anden Bistand end Hustru og Børn, altsaa selv naar kun almindeligt Hustyende benyttes dertil. Som det vil ses, ere heller ikke disse Forskelligheder af den Natur, at de i væsentlig Grad betegne et Brud paa Retsensartetheden paa Punkter, hvor denne er af Betydning. Der er ogsaa fra